

Sophie de Mullenheim

PŘÍZRAK Z KOLOSEA

PROLOG

Někdo zabouchal na dveře s takovou silou, až se zdi římské vily otrásly.

„Otevřete!“

Lucie sebou leknutím trhla a pustila ruku svého pána, do které právě vtírala vonné oleje. Starý Kornélius trpěl artrózou. Prsty měl věkem celé napuchlé a zkřivené.

„Otevřete!“

Lucie se neklidně podívala na svého pána. Ten se na ni však usmál.

„Rychle odtud odejdi, mé dítě. To si jdou pro mě.“

Dívka se ale ani nepohnula. Slyšela, jak ostatní sluhové za dveřmi rychle sbírají své poslední věci. V panice mnoho předmětů padalo na zem. Bylo slyšet zdušené výkřiky.

„Jdi, Lucie, jsi svobodná.“

Pán domu Kornélius ji spolu se všemi ostatními otroky před několika dny propustil na svobodu. Daroval jim svobodu, jako kdyby tušil, že sám o tu svou brzy přijde. Hodně otroků už odešlo. A ti poslední právě odcházeli.

Kornélius se pomalu zvedl a zamířil ke vchodovým dveřím. Šel zpřímá. Hrdě. Neměl strach. Tento okamžik očekával už delší dobu.

„Otevřete, nebo...“

Voják ani nestačil dokončit započatou větu. Pán domu právě otevřel a klidně mu pohleděl do očí.

„Co pro tebe mohu udělat?“

Voják se nenamáhal s odpovědí. Udělal krok vpřed, chytil starého Kornélia za rameno a začal ho neurvale strkat před sebou. Lucie, která byla stále u svého pána, musela zadržet výkřik.

„Ty jeden špinavej křesťane! Moc dobře víš, proč jsem tady!“

Důstojník dal znamení svým mužům, aby šli také dovnitř. Během chvilky zaplnili celý dům.

„Všechno prohledat!“

Muži se rozeběhli do všech místností. Zpřeházeli a zpřevraceli vše, co jim jen přišlo do cesty. Lucie se zachvěla při každé ráně, při každém předmětu, který spadl na zem a rozbil se.

„Je zcela zbytečné všechno to tady pustošit,“ řekl Kornélius po několika minutách klidným hlasem. „Co hledáte, jsem já sám.“

Velitel vojáků natáhl ruku a vlepil Kornéliovi facku.

„Nedovolil jsem ti mluvit.“

Kornélius pod tou ránou zavrávoval, ale udržel se na nohou. Zvedl oči a jeho pohled se setkal s vystrašeným pohledem Lucie. Usmál se na ni. Pak oči zavřel a dívka viděla, že lehce pohybuje rty. Viděla ho při takové činnosti často, takže okamžitě pochopila. Její pán se modlí. Jeho dům je zpustošen, jeho život v nebezpečí, a on se modlí!

„Co to děláš?“ zaburácel římský důstojník.

Kornélius otevřel oči a beze slova se na něho podíval.

„Co to děláš?“

Stále žádná odpověď.

Tu se vojáka zmocnil zuřivý hněv. Popadl starého muže a násilím ho přiměl kleknout si před ním.

„Odvolej svou víru!“ zařval na něj.

Luciin pán ovšem dál mlčel.

„Odvolej!“

Prudký kopanec do břicha srazil starého muže na zem. Muž ale nevydal ani hlásku.

„Když poslechněš, zachráníš si život,“ šeptl medovým hlasem důstojník.

Odpovědí mu však bylo zase jen ticho. Muž tedy do Kornélia opět několikrát kopl. Přidal se k němu i jiný voják, který na starce plivl a zahrnul ho urážkami.

Tu Kornélius ztěžka zvedl hlavu. Lucie se zachvěla, když viděla, jak mu po spánku stéká krev. Podíval se na oba vojáky, zatnul zuby a...

„Věřím...“

Oběma vojákům se po tváři mihl zlomyslný úsměv.

„Věřím v Ježíše Krista, který vstal z mrtvých!“

V odpověď na jeho troufalá slova přišla úplná sprcha zuřivých ran a kopanců. Oba muži se vrhli na jeho ubohé tělo. Lucie raději zavřela oči. Bylo to víc, než mohla unést.

Po několika dlouhých minutách už nebylo nic slyšet. Znovu otevřela oči. Muži jejího pána někam odváděli.

„Pane Kornélie!“

Starý muž se na ni otočil a navzdory všemu se na ni usmál.

„Ničeho se neboj, Lucie. Nic se ti nestane. Teď už jsi volná, mé dítě. Jen běž!“

Dívka se ale ani nepohnula. Teprve když se dal onen smutný průvod do pohybu, popošla ke dveřím a zůstala tam nehybně stát. Dívala se za svým pánem, který klopýtavě následoval vojáky. Tóga zašpiněná od krve mu žalostně plandala na vyhublých lýtkách. Nedovolili mu ani nazout si sandály. Šel tedy bos. Byl na něho žalostný pohled. Císařovi muži se vysmívali jeho vysokému věku. Předtím než ho spoutali, surově ho zbili. Dívce sevřela srdce úzkost, když viděla, jak jeho shrbená postava mizí za rohem.

„Pane Kornélie,“ zašeptala se slzami v očích.

V okolních domech byli všichni zalezlí uvnitř. Lucie si všimla několika postav skrývajících se ve stínu oken. Nikdo nevyšel na ulici. Jediný otrok nepřekročil práh bohatých římských vil. Nikde ani hlásku. Jako kdyby byla celá čtvrť úplně opuštěná. Všichni čekali, až ta bouře přejde. Až bude po všem. Žádný soused se neodvážil starému úředníkovi přispěchat na pomoc. A přece ho všichni měli rádi. Pan Kornélius byl ke všem vždy laskavý a slušný a k těm nejnuznějším byl štědrý a rád jim naslouchal... Jenomže začátkem onoho roku (303) se rozhodně nevyplácelo hájit křesťana. Znáť ho, to ještě jakžtakž prošlo, ale přijít mu na pomoc, to bylo až příliš nebezpečné. Císař Dioklecián přikázal zavřít kostely a zabavit všechny knihy, ve kterých se psalo o Ježíši Kristu. Zavíral do vězení všechny ty, kdo otevřeně zapřeli římské bohy, zbavoval moci ty, kdo vyznali víru ve zmrtvýchvstalého Krista, a pronásledoval ty, kdo mu odmítli složit přísahu věrnosti.

Lucie se konečně otočila a vstoupila dovnitř. Ticho, které v tom ohromném domě zavládlo, jí nahánělo hrů-

zu. Dívka procházela opuštěnou vilou. Zcela mechanicky sbírala předměty, jež vojenská hlídka poházela po zemi. Rozbité vázy, rozpárané polštáře, sochy bez hlav. Pustila se do uklízení pánova pokoje, jako kdyby věřila, že ho tím přivolá nazpět. Když vtom vedle postele spatřila předmět, na kterém Kornéliovi záleželo víc než na čemkoli jiném. Šlo o knihu, jejíž ručně psané stránky byly navinuty na dvou dřevěných hůlkách. Knížka sklouzla z postele na zem, a vojáci si jí nevšimli. Jinak by ji určitě bývali zničili.

„To jsou evangelia, Lucie,“ řekl jí jednou Kornélius. „Tahle knížka mi zachránila život.“

Dívka si povzdechla. Její pán se mýlil, protože právě tato kniha způsobila jeho záhubu.

I

ZLÁ VĚŠTBA

Titus přišel za kamarády se zachmuřeným výrazem.

„Stalo se ti něco?“ zeptal se ho Maximus.

„Věštebná znamení nejsou příznivá!“

Maximus se s pohrdlivým výrazem podíval na muže, který se právě vzdálil od jeho kamaráda. Měl obnošenou tógu, roztrhané sandály, špinavé ruce, prořídlý vous a rozčuchané vlasy.

„To snad není pravda!“ zaúpěl. „Zase jsi sedl na lep. A přece nejsi úplný idiot...“

Muž v dálce počítal mince a tvářil se spokojeně. Pak vztyčil hlavu a zahalekal na dalšího kolemjdoucího, jenž se tam právě namanul.

„Vždyť je to šarlatán! Král všech podfukářů! Uměl bych věstit stejně tak dobře jako on.“

„To se tedy mylíš,“ opáčil mu Titus. „Skvěle mi vyložil sen.“

„Co ti řekl?“

„Nic pěkného. Předpověděl mi, že dnes se setkám s přízrakem.“

„No to se na to podívejme, s přízrakem! Zdá se mi, že posledně šlo o faraonova ducha, který se s tebou snažil navázat kontakt.“

Titus jen pokrčil rameny a zamyšleně pohladil malou opičku, která mu seděla za krkem.

„Ničemu nerozumíš,“ zavrčel.

Titus byl pověřivý, ostatně jako mnoho Římanů jeho doby. Když se narodil, rodiče kolem něho cinkali malými zvonky, aby odehnali zlé duchy. Ráno nikdy nevycházel z domu levou nohou. A jestliže před ním někdo vyslovil nějakou zlou věštbu, třikrát si plivl na zem.

„Doufám, že jsi z toho neztratil chuť k jídlu,“ prohodil Maximus. „Nejsem přízrak ani čirý duch a umírám hlad.“

Agiles, který stál vedle něho, souhlasně pokýval hlavou a vydal se za ním. Šli přímo k prodejci s přenosným stánkem, jenž se snažil své zboží uchránit před davem. Kdyby některý z nepozorných chodců převrátil jeho velikánský hrnec na malém dřevěném podstavci, den by stál za pendrek.

Byla to nepochybně jedna z nejušnějších chviliek dne. Jednomu by se mohlo zdát, že se na velkém prostranství fóra sešlo celé město Řím. Všude bylo plno hluku. A všude to vonělo. Lidé se tu hemžili, šlapali si po nohou. Stánkaři halekali na zákazníky a hlasitě vychvalovali své zboží. Sušená zelenina, čerstvě ulovená zvěřina, česnekový chléb, ryby, tučné klobásky, čerstvé ovoce, ale také různé kuchyňské náčiní, olejové lampy, nekvalitní hrnčířské zboží... Na fóru bylo od všeho něco. Dokonce i pouliční umělci, cvičená zvířata nebo bezostyšní věštcí, kteří důvěřivým lidem tahali z kapsy peníze.

„Dej nám nějakou tu klobásku a k tomu tu tvou kaši, prosím,“ obrátil se Maximus na prodejce, jehož dobře znal.

Muž otevřel velký hrnec a ponořil do něj naběračku. Z hrnce se rozlila vůně cizrny a masa.

„To je ten nejlepší kuchař na celém fóru!“ prohlásil Maximus, když si bral misku, ze které se kouřilo.

K tomu si vzal ještě česnekový chléb a zaplatil. Pak si objednali i Titus a Agiles.

„Díky, Maxime,“ řekl obchodník a uklonil se. „Ať Jupiter i všichni bohové žehnají tvé rodině!“

Maximus se také uklonil a odešel.

„Misky ti přinesu pak,“ ještě na něho zavolal z dálky. „Jdeme jinam. Tady se nedá dýchat.“

Kdyby to nebyl Maximus, obchodník by to nedovolil. Kolik jen zákazníků už využilo jeho nepozornosti a ukradlo mu misky, třebaže byly úplně otlučené. Avšak syna senátora Julia Claudia zná už dlouhá léta, je to čestný mladík. Tomu může důvěřovat. A kdyby mu snad Maximus přece jen zapomněl nádobí vrátit, může jít za jeho otcem, který mu tu škodu nahradí. Julius Claudius je velkorysý muž. Nikdy se při placení netváří kysele. Senátor dobře ví, jak těžko se v Římě žije chudákům. K těm, kdo za ním přijdou s prosíkem, umí být štedrý.

Když konečně našli trochu klidnější místo, ve stínu jedné z arkád Kolosea, největšího a nejkrásnějšího římského amfiteátru, Titus, Maximus a Agiles se posadili a záda si opřeli o velké dřevěné dveře. Dux seběhl Titovi z ramene a ukradl mu kousek chleba.

„Duxi!“ řekl přísně Titus. „Vrať mi to!“

Ale opička se na svého pána jen šibalsky podívala. Vyšplhala se o několik metrů výš a usadila se na vršku arkády, aby tam v klidu schroupala svou kořist.

„Tahle opice je svéhlavá jako osel. Když si jen pomyslím, že jsem nějakou chvíli věřil, že tady rozkazuju já...“

Titus byl synem obchodníka s divokými zvířaty, známého po celém městě. Loni dostal ke svým třináctým narozeninám malou opičku, kterou si okamžitě ochotil, a pojmenoval ji Dux, což znamená „vůdce“. Titus byl hrdý, že může dávat rozkazy veliteli armády. Jenže skutečnost byla úplně jiná: Duxovi jeho jméno právem náleželo, protože to byl on, kdo všechno řídil: malý neposlucha, taškář, zlodějíček a hamoun. Titus byl stále s ním. Ať už šel kamkoli, nebo se jen tak procházel, opička mu vždy seděla na rameni.

Zastavme se chvíli u těchto tří kamarádů, kteří právě obědvají ve stínu Kolosea.

Tím největším a nejsilnějším z nich, jehož jsme doposud neslyšeli promluvit, je Agiles. Pochází přímo z Numidie, ze severu Afriky, čímž se také vysvětluje jeho tmavá pleť, kudrnaté vlasy a oči jako dvě lesklé černé koule. Nikdo, ani on sám, přesně neví, kolik je mu let. Šestnáct? Sedmnáct? Možná ještě o trochu víc. Jediná věc, kterou si můžeme být jistí, je to, že se narodil v den, kdy jeho táta zabil leoparda. Proto mu také dali jméno Agiles – leopard.

Numid'an vstoupil do služby k Maximovi teprve před pár měsíci. Maximus ho dostal jako dárek ke svým patnáctým narozeninám – svého prvního otroka. Od toho okamžiku se stal i jeho největším kamarádem. Agiles je věrný, pevný jako skála, неотřesitelný a má ohromnou sílu.

Maximus, který sedí vedle něho, se mu fyzicky nemůže už víc nepodobat. Postava tohoto chlapce totiž vůbec neodpovídá představě, kterou vnuká jeho jméno. A přece byl jako dítě velký, energický a pěkně vypasený. „Opravdový zázrak přírody!“ říkaly ženy, jež pomáhaly při jeho porodu. Otec ho tedy zcela přirozeně, a zároveň s určitou pýchou, pojmenoval Maximus. Vypadalo to, že z jeho syna bude pořádný kus chlapa. Jenomže Maximus své oblé tvary i urostlou postavu rychle ztratil. Fyzicky výrazný byl pouze po velmi krátkou dobu. Jméno mu ale zůstalo. Dnes je spíš menší postavy, útlý, téměř hubený, s blankytně modrýma očima, bledou pletí a vlasy tak světlými, až se zdá, že jsou bílé. Tyto vnější znaky nás však nesmí zmást. Maximus téměř nikdy není nemocný, rychle běhá, jí za čtyři a jen tak něčeho se nebojí. Svou fyzickou stránku, podle níž by se měl jmenovat spíš *Minimus*, vyrovnává neuvěřitelnou energií, výjimečnou inteligencí, která ho dělá malinko pyšným, a neovladatelnou chutí po dobrodružství a riskantních věcech.

Konečně Titus svou výškou i stavbou těla zcela odpovídá svému čtrnáctému roku. Jeho kulatá tvář lemovaná vlnitými kaštanovými vlasy i jeho tmavě hnědé oči přímo vyzařují radost ze života. Ačkoli je pověřčivý a strašpytel, vystupuje velmi sebevědomě a rychle se rozčílí. Je hlavním mluvkou celé party, tím, kdo všechno komentuje a má vždy spoustu návrhů, ale už méně odvahy je uskutečnit. Nemůžeme mu však upřít schopnost poradit si: Zná tolik lidí, že dokáže najít řešení jakéhokoli problému.

Všichni tři chlapci si výborně rozumějí a jsou stále spolu.

„Na těch věštbách mi vadí, že nikdy nejsou konkrétní,“ přemýšlel nahlas Titus.

Maximus sebou trhl. Zaujatě sledoval provazochodce, který byl o kousek dál. Muž, zcela naličený na bílo, balancoval na provazu nataženém mezi dvěma kolíky, jež se nebezpečně hýbaly.

„Co jsi říkal?“

„Říkal jsem, že ty věštby jsou vždycky až moc neurčitě.“

„Věštcí jsou šejdíři, ne blázni.“

Titus se na Maxima nechápavě podíval.

„Kdyby ti věstec předpověděl něco až moc přesně, vystavoval by se riziku, že se to nikdy nestane. Když se ale vyjádří nejasně, můžeš si to vyložit, jak chceš...“

Maximus kývnutím brady ukázal kamarádovi na provazochodce.

„Kdo ti například potvrdí, že ten tvůj přízrak není právě tohle?“

Titus se podíval na provazochodce a zachmuřil se.

„Proč ty nikdy nebereš věštby vážně?“ zeptal se a sevrhl v dlani kulatou *bullu*, amulet, který nosil na krku proti zlým duchům.

„A měl bych je snad brát vážně?“

Titus jen pokrčil rameny. Nemá cenu se o tom s kamarádem bavit. V téhle věci si nerozumějí. Titus je nábožensky velmi založený. Zbožně uctívá všechny bohy římského panteonu, obětuje jim a naslouchá věštbám. Maximus se naproti tomu spokojí s tím, že obětuje

jen domácím bůžkům lárům, kteří chrání jeho rodinu. Považuje to za zcela dostačující. Jde-li o věštby, těm odmítá věřit úplně. V jeho očích nemají žádnou hodnotu, ba dokonce je pokládá za nebezpečné. Vědět, co nám chystá budoucnost? Tím lidé jen ztrácejí zdravý úsudek, přicházejí o svobodu jednat podle sebe. Vezměme si například Tita, ta historka s přízrakem mu otráví celý dnešní den...

Tu se k nim přiblížil jakýsi kluk, vytrhl Titovi *bullu*, amulet, se kterým si pohrával v ruce, a rychle utekl.

„To ne!“

Obsah

Prolog.....	7
I Zlá věštba.....	13
II Chyťte zloděje!.....	21
III Uvítací výbor	27
IV Ultimátum	33
V Přemítání.....	37
VI Povinná úcta.....	39
VII Pátrací akce	41
VIII Stát!	45
IX Hon na člověka.....	49
X Kanály.....	53
XI Lucie	57
XII Cesta podzemní chodbou	63
XIII Na číhané.....	67
XIV Zase spolu.....	69
XV Noční můra.....	75
XVI Přízrak	79
XVII Výstraha.....	87
XVIII Služba na vodu	91
XIX Záchranná akce	97
XX Otázka svědomí	103
XXI Paulus	109
XXII Noční stín	113
XXIII Váhavost	117
XXIV Naděje.....	119

XXV	Opravdový poklad	123
XXVI	Starý strážce	127
XXVII	Svědectví.....	133
XXVIII	Katakomby	139
XXIX	Hněv	145
XXX	Poslední pocta	147
XXXI	Hrozba	151
XXXII	Panika	155
XXXIII	Neodkladná záležitost	157
XXXIV	Krámek	163
XXXV	Zázrakem naživu	167
XXXVI	Rozruch	173
XXXVII	Hlavně nenápadně... ..	175
XXXVIII	Netrpělivost	179
XXXIX	Kleopatřina nosítka	181
XL	Nikde nic	187
XLI	Obvyklá kontrola	189
XLII	Viktor	193
XLIII	Pronásledování.....	195
XLIV	Pořád nikdo	199
XLV	Léčka.....	201
XLVI	Noční setkání.....	205
XLVII	Zklamání.....	211
XLVIII	Zatčení	213
XLIX	Konec putování.....	215
L	Pořád žádné zprávy	219
LI	Milosrdný samaritán	223
Epilog	227